



Un edifici del segle XVII per a una col·lecció del segle XX

El Museu de l'Assegurada a Alacant

Recentment, ha estat d'actualitat el Museu de l'Assegurada d'Alacant. La notícia ha aparegut en els diaris locals. Segons un periòdic alacantí, alguns quadres de la «Colección Arte del Siglo XX» palesen un deteriorament evident, degut a la humnitat. Potser les mesures preses per a la conservació de les obres quan s'adequà l'edifici com a museu han resultat insuficients, o no han tingut la revisió oportuna.

Les dues obres deteriorades són *Femme et oiseaux dans la nit*, de Joan Miró i *La Montserrat*, de Julio González. El cas va ser denunciat durant l'estiu, fins que la notícia ha saltat als diaris. El regidor de Cultura de l'Ajuntament d'Alacant, després de l'aparició de les denúncies, ha declarat que coneixia el tema des del començament de l'agost i

Antoni BAÑON

s'ha posat en contacte amb Eusebi Sempere. José Antonio Martínez Bernicola —actual regidor de Cultura, i a qui correspon la responsabilitat del manteniment de la institució— abans de l'octubre —ha promès— viatjarà a Madrid amb els dos quadres per a ocupar-se de la restauració.

L'edifici de l'Assegurada, construït a les darreries del segle XVII —1685, segons la inscripció de la façana—, fou almodí municipal, parc d'artilleria, institut d'ensenyament i Escola de Comerç. Des del 1976 allotja la «Colección Arte del Siglo XX», donada a la ciutat d'Alacant per l'escultor i pintor Eusebi Sempere. Aquest artista nascut a Onil (l'Alcoià) el 1924, adscrit al neoconstructivisme i a les primeres mostres d'Art Cinètic, és un dels noms més importants de la Generació dels

cinquanta. Les obres recollides per Sempere converteixen aquest museu en un dels més importants de l'Estat espanyol. Tres plantes de l'edifici es reparteixen les escultures i els quadres, entre les quals destaca el treball pictòric, el més nombrós, amb treballs de serigrafia, litografia, gravats, tècniques mixtes i olis.

La tercera planta és única pel que fa a obra gràfica, en relació a la qualitat i la quantitat dels autors, representats en nombre molt superior —sobretot els estrangers— a la majoria dels museus espanyols. Hi trobem les signatures més importants de la dècada dels cinquanta, agrupades aleshores en els col·lectius «Parpalló», de València; «Dau al set», de Barcelona, i «El Paso», de Madrid.

Hi ha una bona representació de l'avantguardisme del primer terç de segle (Alberto, Dalí, Ferrant, Julio González, Juan Gris, Miró, Picasso...) i també de promocions més joves (Equipo Crónica, Genovés. Julio L. Hernández, Jardiel, Carmen Laffon, Eduardo Sanz). Destaquen, igualment, les obres d'autors valencians (Alfaro, Mompó, Vento, Joana Francés, Arcadi Blasco, Equipo Crónica, Genovés, i el mateix Eusebi Sempere) i del Principat (Tàpies, Rafols Casamada, Joan Pons, Guinovart, Dalí, Gargallo, Julio González, Miró...). A més, hi ha treballs de Canogar, Chillida, Lucio Muñoz, Rivera, Saura, Pablo Serrano, Viola, Zobel, etcètera.

Pel que fa a estrangers, la llista es fa interminable —molts d'ells representats en la secció d'obra gràfica— amb noms tan

coneguts com Brake, Bacon, Max Ernst, Kandinsky, Oldenburg, Schöffer, Vasarel i Jacques Villon.

Però una col·lecció d'art no es pot tancar mentre hi haja peces que la puguen enriquir i la possibilitat de convertir-la en una obra viva. L'Ajuntament d'Alacant no ha fet gaire en aquest sentit: dotar l'edifici i posar tres guàrdies per a donar els catàlegs i com a vigilants.

La notícia del deteriorament de les obres ha tret a la llum pública el tema de la responsabilitat de l'Ajuntament en la direcció d'un museu descuidat i infrautilitzat. L'Ajuntament d'Alacant hauria de seguir els exemples d'altres sales pel país i estrangeres, com ara les de Xicago i Venècia de Peggy Guggenheim (americana molt coneguda en els ambients dels pintors avantguardistes), convertides en museus vius per la incorporació constant de noves obres i la realització d'exposicions itinerants, o de les activitats del modèlic Centre National d'Art i Cultura Georges Pompidou. Les característiques de la col·lecció alacantina són prou importants i hi ha fons en la ciutat per a organitzar un centre de cultura que podria emular la Fundació Joan Miró.

La «Colección de Arte del siglo XX» és incompleta. Ajuntament, d'una banda, i, de l'altra, la Diputació o l'Institut de Estudios Alicantinos (ara Institut Juan Gil-Albert) han adquirit col·leccions que en alguns casos es mantenen ocultes i sense classificar. Així, obres d'artistes contemporanis són amuntegades en magatzems, on s'omplien de pols i es deterioren.